

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou **ve věci žalobkyň: a) I. P., b) V. P.**, zast. Mgr. Michalem Solichem, advokátem, se sídlem Československé armády 556, 500 03 Hradec Králové, **proti žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2014, č.j. OAM-633/ZA-ZA15-ZA15-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o:**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2014, č.j. OAM-633/ZA-ZA15-ZA15-2014, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci žalobkyň Mgr. Michalu Solichovi se přiznává odměna za zastupování ve výši 13 455,20 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně a) se jménem svým a své nezletilé dcery – žalobkyně b) [dále také jen „žalobkyně“] včas podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla žádost o mezinárodní ochranu žalobkyň shledána jako nepřípustná dle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o mezinárodní ochraně bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Součástí výroku rozhodnutí je i konstatování, že **státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013**, kterým se stanovují kritéria a postupy pro určení členského státu

příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení č. 604/2013“), je **Polská republika**.

Žalobkyně v žalobě namítala, že byla v předcházejícím řízení zkrácena na svých právech. Napadeným rozhodnutím žalovaný porušil ustanovení § 3 ve vztahu k ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen správní řád), a to v souvislosti s §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu. Dále porušil ustanovení § 50 odst. 2 a odst. 3, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Požádala soud o ustanovení právního zástupce, za jehož pomoci žalobu doplní. Současně požádala o přiznání odkladného účinku žalobě. Následně žalobu doplnila o žalobní body a dále ve vztahu ke své žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Vytýká žalovanému, že nezvážil aplikaci čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a čl. 17 nařízení č. 604/2013 a dále že nezvážil a zcela opominul aplikaci čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť nedostatky azylového řízení v Polsku by mohly vést k porušení tohoto článku. Poukázala v této souvislosti na nález Ústavního soudu č. III. ÚS 2331/14 ze dne 18.9.2014.

V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce žalobkyně uvedla, že spolu s dcerou a manželem (V. P., nar. ...) Ukrajinu opustili z důvodu současného nepřehledného dění v jejich vlasti. Měla informace o tom, že jejímu manželovi bude v nejbližších dnech doručen povolávací rozkaz do armády a v důsledku účasti na probíhajících bojích by byl ohrožen na životě. V případě odmítnutí narukovat by mu hrozil trest odnětí svobody na čtyři roky a výše. Dne 29.10.2014 Polská republika udělila žalobkyním krátkodobé schengenské vízum s platností od 5.11.2014 do 4.1.2015. Žalobkyně měla od počátku v úmyslu požádat o mezinárodní ochranu v České republice (dále jen „ČR“), kam nesměřuje tolik ukrajinských občanů jako do Polska. Žalovaný měl dle žalobkyně aplikovat čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a čl. 17 nařízení č. 604/2013 pro nedostatky v azylovém řízení v Polsku. Žalobkyně poukázala na přehlednost tamních přijímacích a pobytových středisek znemožňující přístup k poradenství, na rozhodnutí nizozemských soudů netransferovat žadatele o mezinárodní ochranu do Polska z důvodu neefektivního azylového řízení a pro výskyt deportací žadatelů bez možnosti domáhat se ochrany. Dále uvedla, že žadatelům o mezinárodní ochranu v Polsku hrozí bezdomovectví a pobyt ve zcela nevyhovujících podmínkách, což jsou závažné systematické nedostatky, které měly být zohledněny při rozhodování. Odkázala v této souvislosti na rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. 45 Az 14/2014-31 ze dne 22. 5. 2014. Pro nedostatečnost odůvodnění považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Poukázala na zdravotní riziko transferu pro svou osobu z důvodu těhotenství s předpokládaným termínem porodu 11. 6. 2015. Obává se, že v Polsku jí nebude zajištěna potřebná lékařská péče, k níž má přístup v ČR. S odkazem na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte namítá, že transfer do Polska není v zájmu jejího prvního ani druhého, dosud nenarozeného dítěte, i proto měl být uplatněn čl. 17 nařízení č. 604/2013. Žalovaný dle žalobkyně postupoval nesprávně při hodnocení důkazů, jeho rozhodnutí je formalistické, když nepřihlédl k počátečnímu úmyslu žalobkyň požádat o mezinárodní ochranu v ČR a k výskytu závažných systémových nedostatků azylového řízení v Polské republice, pro něž došlo k zastavení transferu žadatelů z jiných členských států EU do Polska (pro důvodné podezření, že v Polské republice hrozí porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Žalovaný rovněž nepřihlédl k čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Setrvala na zrušení rozhodnutí. K žalobě přiložila tři na internetu dostupné články, rozhodnutí Krajského soudu v Praze č.j. 45 Az 14/2014-31 ze dne 22. 5. 2014 a fotokopii svého těhotenského průkazu.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost, setrval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť má za to, že postupoval v souladu s bezprostředně závazným nařízením č. 604/2013. S odkazem na rozhodnutí zopakoval, že obě žalobkyně před podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR disponovaly krátkodobými národními vízy

vydanými Polskou republikou ve Lvově dne 29. 10. 2014 na dobu 20 dnů pobytu s dvojnásobným vstupem v období od 5. 11. 2014 do 4. 1. 2015. V souladu s nařízením č. 604/2013 a použitím jednotlivých kritérií tohoto nařízení dospěl k závěru, že v daném případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu dle čl. 12 tohoto nařízení příslušná Polská republika. S ohledem na to správní orgán požádal dne 26. 11. 2014 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenované podaly v ČR dne 1. 12. 2004. Dne 4. 12. 2014 obdržel správní orgán informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyň. K diskrečnímu oprávnění dle čl. 17 nařízení č. 604/2013 žalovaný uvedl, že neshledal důvod ponechat si posouzení konkrétního případu ve vlastní jurisdikci. Podle jeho názoru, smyslem a účelem uvedeného nařízení je primárně dle tam obsažených kritérií určit příslušný členský stát, diskreční oprávnění dle ustanovení čl. 17 tohoto nařízení je výsostnou záležitostí vrchnostenského oprávnění každého členského státu, kterého v daném případě ČR nevyužila. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Usnesením ze dne 6.2.2015 soud přiznal žalobě odkladný účinek.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě rozhodl bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobkyně i žalovaného. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, **že žaloba je důvodná.**

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobkyně přicestovala do České republiky dne 22. 11. 2014 z Polska, kde se zdržela dva dny. Dne 1. 12. 2014 podala v ČR jménem svým a své nezletilé dcery žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedla, že vlast opustila spolu s dcerou a manželem dne 20. 11. 2014, a to z důvodu obavy z války a o životy všech členů rodiny. Obávala se, že by jejího manžela odvedli do armády a zůstala by s dítětem sama. Ve vlasti byli dobře zajištěni, neodjížděli z ekonomických důvodů. V Polské republice nechtěli požádat o mezinárodní ochranu, protože měli informaci o tom, že je tam hodně ukrajinských uprchlíků. Ještě doma se rozhodli pro ČR, ale vyřídit si polské vízum bylo mnohem jednodušší. Ve správním spise je dále založena žádost ČR ze dne 26. 11. 2014 adresovaná Polské republice o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobkyň o mezinárodní ochranu, stanovisko Polské republiky ze dne 4. 12. 2014 o uznání své příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu obou žalobkyň, kopie cestovních dokladů žalobkyň s uvedeným vízem vydaným dne 29. 10. 2014 ve Lvově s platností od 5. 11. 2014 do 4. 1. 2015.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

V popisné části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou vypsány relevantní články nařízení č. 604/2013, rozhodné pro posouzení dané věci, tedy pro určení státu příslušného k rozhodnutí o podané žádosti o mezinárodní ochranu.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst.

1 nařízení). V čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení se uvádí: „*není-li možné „přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát“*

Úkolem žalovaného bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobkyň použít. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8 až 11 nařízení č. 604/2013.

V případě kritéria dle čl. 12 odst. 1 citovaného nařízení („*pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát*“) žalovaný dospěl k závěru, že obě žalobkyně byly v době podání žádosti o mezinárodní ochranu na území ČR držitelkami krátkodobého schengenského víza vydaného Polskou republikou, a tudíž je v souladu s uvedeným článkem Polská republika příslušná k posouzení žádosti žalobkyň o mezinárodní ochranu.

Obsah správního spisu odpovídá závěru, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí.

Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný měl v jejím případě aplikovat čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a čl. 17 nařízení č. 604/2013 pro nedostatky v azylovém řízení v Polsku. Poukázala na přeplněnost tamních přijímacích a pobytových středisek znemožňující přístup k poradenství, na rozhodnutí nizozemských soudů netransferovat žadatele o mezinárodní ochranu do Polska z důvodu neefektivního azylového řízení a pro výskyt deportací žadatelů bez možnosti domáhat se ochrany. Dle jejího názoru se jedná o závažné systematické nedostatky, které měl žalovaný zohlednit při svém rozhodování. Odkázala v této souvislosti na rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. 45 Az 14/2014-31 ze dne 22.5.2014. Pro nedostatečnost odůvodnění považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Soud z důvodu uplatněných žalobních námitek projednávanou věc posuzoval i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz např. jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, kterým Nejvyšší správní soud potvrdil právní názor vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 45 Az 14/2014-31 (publikovaný pod č. 3102/2014 Sb., na který poukázala a předložila žalobkyně), v němž se uvádí: „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“ Na případ žalobkyně lze vztáhnout i nález Ústavního soudu č. III. ÚS 2331/14 ze dne 18.9.2014, na který žalobkyně rovněž poukázala. V něm Ústavní soud uvedl: „*Správní soudy musí při přezkumu rozhodnutí správního orgánu, kterým*

byl určen státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jiný členský stát Evropské unie a na jehož základě má dojít k přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu, vždy zvažovat nejen vnitrostátní právní úpravu, nýbrž také to, zda v uvedeném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, nedochází k výše uvedeným systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“). Tato povinnost se přitom promítá jak do rozhodování o předmětu žaloby, tak do rozhodování o tom, zda jí má být přiznán odkladný účinek...“

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle článku 12 odst. 1 nařízení č. 604/2013 je Polská republika, avšak situaci v daném státě neposoudil z pohledu výše uvedených skutečností, tedy nepostupoval důsledně dle čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec tohoto nařízení a porušil tak ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a dále § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Rozhodnutí žalovaného není v tomto směru vůbec odůvodněno, důvodná je proto i žalobní námitka porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Krajský soud tak nemohl dospět k jinému závěru, než konstatovat, že pokud uvedená úvaha ohledně žalobou namítaných systematických nedostatků azylového řízení v Polské republice v napadeném rozhodnutí chybí, je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Absenci uvedené úvahy v rozhodnutí pak není možné případně doplňovat až ve vyjádření k žalobě (viz rovněž z odůvodnění Krajského soudu v Praze, č.j. 45 Az 14/2014-31), leč v tomto projednávaném případě žalovaný na tuto žalobní námitku nereflektoval ani ve vyjádření k žalobě.

Žalobou je rovněž namítáno porušení článku 17 nařízení č. 604/2013 žalovaným. Vzhledem ke skutečnosti, že soud, jak uvedeno výše, shledal pochybení na straně žalovaného, v důsledku kterého napadené rozhodnutí ruší, nemusel by se již touto žalobní námitkou zabývat. Pro úplnost tak soud činí, ač pouze okrajově. V článku 17 odst. 1 nařízení (diskreční ustanovení) je uvedeno, že odchýlně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Krajský soud uvádí, že čl. 17 nařízení upravuje toliko oprávnění členského státu rozhodnout se posoudit žádost namísto státu příslušného podle kritérií nařízení, nejedná se však o povinnost tak učinit. Pokud Česká republika uvedeného oprávnění nevyužila, nejedná se o pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Z důvodů výše uvedených krajskému soudu nezbylo, než v souladu s ust. § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Právním názorem vysloveným krajským soudem, který je v souladu i s citovaným nálezem Ústavního soudu, jakož i rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, které lze bezesporu, jak soud již uvedl výše, vztáhnout i na rozhodnutí v projednávaném případě, je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný si v dané věci bude muset opatřit dostatek důkazů k situaci v Polské republice, aby mohl správně posoudit, zda v ní (ne)dochází k vážným nedostatkům v oblasti azylového řízení, a teprve poté rozhodnout, zda žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR je nepřípustná dle § 10a písm. b) zákona o azylu či nikoliv a své rozhodnutí v tomto směru řádně odůvodnit.

Krajský soud konstatuje, že dnešního dne zrušil ze stejných důvodů i rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2014, ve věci manžela žalobkyně, sp. zn. 32 Az 52/2014.

Pro úplnost soud uvádí, že před zdejším soudem je vedeno přezkumné řízení i ve věci nezletilého syna žalobkyně (L. P., nar. ...), sp. zn. 32Az 43/2015, žaloba proti

rozhodnutí žalovaného ze dne 30.9.2015, rovněž o vyslovení nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a písm. b) zákona o azylu a zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu a určení, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení č. 604/2013 je Polská republika. O této žalobě, která soudu napadla dne 7.10.2015, zatím nebylo nerozhodnuto. Na okraj soud poznamenává, že rozhodnutí žalovaného ve věci nezl. L. P., sp. zn. 32Az 43/2015, obsahuje odůvodnění ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013, proto soud nespojil jeho věc ke společnému projednání s jeho zákonnými zástupci.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, by měla právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně náklady řízení nežádala a podle obsahu spisu jí ani žádné náklady řízení nevznikly, proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Žalobkyním byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta v požadované výši za dva úkony právní služby po 4 960,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby) podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b), d), § 12 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), 4 režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 11 120 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně 21% činí 2 335,20 Kč. Celkem se ustanovenému advokátovi přiznává odměna ve výši 13 455,20 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 17. prosince 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně